Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ MÍSTOPŘEDSEDY SOUDNÍHO DVORA

2. března 2016*

„Řízení o předběžných opatřeních — Kasační opravný prostředek — Správní řízení — Zveřejnění rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní kartelová dohoda na evropském trhu s peroxidem vodíku a perboritanem — Rozhodnutí Komise o zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení s určitými informacemi uvedenými v rozhodnutí, kterým se konstatuje uvedená kartelová dohoda — Oznámení o spolupráci — Rozsudek Tribunálu Evropské unie, kterým se zamítá žaloba na neplatnost podaná proti uvedenému rozhodnutí — Návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí — Fumus boni juris — Naléhavost — Zvážení zájmů“

Ve věci C-162/15 P-R,

jejímž předmětem je návrh na odklad vykonatelnosti a na předběžná opatření na základě článků 278 SFEU a 279 SFEU, podaný dne 6. října 2015,

Evonik Degussa GmbH, se sídlem v Essenu (Německo), zastoupená C. Steinlem, C. von Köckritzem a A. Richter, Rechtsanwälte,

navrhovatelka,

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená G. Meessenem a M. Kellerbauerem, jakož i F. van Schaik, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

MÍSTOPŘEDSEDA SOUDNÍHO DVORA,

po vyslechnutí generálního advokáta M. Szpunara,

vydává toto

Usnesení

1 Kasačním opravným prostředkem, doručeným kanceláři Soudního dvora dne 8. dubna 2015, se společnost Evonik Degussa GmbH domáhá, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 28. ledna 2015, Evonik Degussa v. Komise (T-341/12, EU:T:2015:51, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl její žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Komise C (2012) 3534 ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Evonik

* Jednací jazyk: němčina.

Degussa na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 6. října 2015 navrhovatelka podala projednávaný návrh na předběžné opatření na základě článků 278 SFEU a 279 SFEU, který směřuje k tomu, aby Soudní dvůr rozhodl o zastavení výkonu sporného rozhodnutí a nařídil Evropské komisi, aby se až do vydání rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-162/15 P zdržela zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí Komise C (2006) 1766 final ze dne 3. května 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan), jehož shrnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2006, L 353, s. 54, dále jen „rozhodnutí PVP“), které by ve vztahu k navrhovatelce bylo podrobnější, než nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí zveřejněné v roce 2007.

3 Komise předložila vyjádření dne 29. října 2015.

Skutečnosti předcházející sporu a napadený rozsudek

4 V rozhodnutí PVP Komise zejména konstatovala, že se společnost Degussa AG, nyní společnost Evonik Degussa GmbH, účastnila spolu se šestnácti dalšími společnostmi působícími v odvětví peroxidu vodíku a perboritanu jednání porušujícího článek 81 ES na území Evropského hospodářského prostoru (EHP). Vzhledem k tomu, že navrhovatelka byla první společností, která kontaktovala Komisi v prosinci 2002 na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“), a že při této příležitosti plně spolupracovala tím, že Komisi poskytla všechny informace, které měla k dispozici ve věci protiprávního jednání, byla jí přiznána úplná ochrana před pokutou.

5 V roce 2007 bylo na internetové stránce generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž zveřejněno první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP.

6 V dopise zaslaném dne 28. listopadu 2011 informovala Komise navrhovatelku o svém záměru zveřejnit nové podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP přebírající celý obsah uvedeného rozhodnutí s výjimkou důvěrných informací. Při této příležitosti Komise navrhovatelku požádala, aby v rozhodnutí PVP označila informace, ve vztahu ke kterým hodlá žádat o důvěrné zacházení.

7 Vzhledem k tomu, že navrhovatelka měla za to, že toto podrobnější nedůvěrné znění obsahuje důvěrné informace nebo obchodní tajemství, informovala Komisi v dopise ze dne 23. prosince 2011 o tom, že se zamýšleným zveřejněním nesouhlasí. Na podporu tohoto nesouhlasu navrhovatelka konkrétně tvrdila, že uvedené nedůvěrné znění obsahuje řadu informací, které předala Komisi na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, stejně jako jména několika jejích spolupracovníků, jakož i údaje týkající se jejich obchodních styků. Podle navrhovatelky tak zamýšlené zveřejnění porušuje zejména zásadu ochrany legitimního očekávání a zásadu rovného zacházení a může jím být dotčeno vyšetřování Komise.

8 Dopisem ze dne 15. března 2012 informovala Komise navrhovatelku o tom, že souhlasí s tím, že z nového nedůvěrného znění, které má být zveřejněno, odstraní všechny informace, které přímo či nepřímo umožňují identifikovat zdroj informací sdělených na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, stejně jako jména spolupracovníků navrhovatelky. Komise byla naopak toho názoru, že není důvodné přiznat důvěrnost ostatním informacím, ve vztahu ke kterým navrhovatelka požádala o důvěrné zacházení.

9 Využitím možnosti stanovené v rozhodnutí předsedy Komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, s. 29, dále jen „rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení“) předložila navrhovatelka věc úředníkovi pro slyšení, aby z nedůvěrného znění, která má být zveřejněno, vyjmul všechny informace, které poskytla na základě oznámení o spolupráci z roku 2002.

10 Sporným rozhodnutím úředník pro slyšení jménem Komise zamítl žádosti o důvěrné zacházení podané navrhovatelkou.

11 Úředník pro slyšení nejprve zdůraznil meze svého mandátu, který mu umožňuje pouze přezkoumat, zda informace musí být považována za důvěrnou, a nikoli napravit tvrzené porušení legitimního očekávání navrhovatelky vůči Komisi.

12 Kromě toho úředník pro slyšení uvedl, že navrhovatelka nesouhlasí se zveřejněním nového podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP pouze z důvodu, že toto znění obsahuje informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci z roku 2002 a že sdělení takových informací třetím osobám by jí mohlo způsobit škodu v kontextu žaloby na náhradu škody podané k vnitrostátním soudům. Podle úředníka pro slyšení přitom Komise disponuje širokou posuzovací pravomocí při rozhodování, zda zveřejní víc než jen hlavní obsah svých rozhodnutí. Navíc odkazy na dokumenty obsažené ve správním spisu samy o sobě nepředstavují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace.

13 Podle úředníka pro slyšení navrhovatelka neprokázala, že by jí zveřejnění informací, které sdělila Komisi, aby se na ni vztahovala její shovívavost, mohlo způsobit závažnou škodu. Zájem podniku, kterému Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby podrobnosti protiprávního jednání, které je mu vytýkáno, nebyly zveřejněny, každopádně nezasluhuje žádné zvláštní ochrany. Úředník pro slyšení k tomuto bodu připomněl, že žaloby na náhradu škody jsou nedílnou součástí politiky Evropské unie ve věci hospodářské soutěže a že tedy navrhovatelka nemůže z důvodu své účasti na kartelu uvedeného v rozhodnutí PVP uplatňovat oprávněný zájem na tom, aby byla chráněna před rizikem takových žalob.

14 Úředník pro slyšení měl rovněž za to, že nemá pravomoc k tomu, aby odpověděl na argument navrhovatelky, podle kterého by zveřejněním třetím osobám informací, které sdělila Komisi v rámci programu shovívavosti, byl dotčen uvedený program, neboť taková otázka překračuje meze jeho mandátu. V této souvislosti připomněl, že v souladu s judikaturou přísluší jedině Komisi, aby posoudila, v jaké míře musí být veřejnost informována o skutkovém a historickém kontextu, do kterého spadá předmětné jednání, neobsahuje-li důvěrné informace.

15 Konečně úředník pro slyšení uvedl, že jelikož se mandát, který mu byl svěřen na základě článku 8 rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení, omezuje na posouzení, v jaké míře spadají informace do profesního tajemství, nebo s nimi musí být zacházeno důvěrně z jiného důvodu, nemá pravomoc k tomu, aby se vyjádřil k argumentu navrhovatelky, podle kterého má zveřejnění informací, které sdělila na základě programu shovívavosti, za následek neodůvodněné rozdílné zacházení ve vztahu k ostatním účastníkům protiprávního jednání sankcionovaného v rozhodnutí PVP, a porušuje tak zásadu rovného zacházení

16 Navrhovatelka tedy podala žalobu směřující ke zrušení sporného rozhodnutí, jakož i návrh na předběžné opatření.

17 Předseda Tribunálu vyhověl posledně uvedenému návrhu prostřednictvím usnesení Evonik Degussa v. Komise (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Tribunál naopak zamítl žalobu na neplatnost prostřednictvím napadeného rozsudku, proti kterému navrhovatelka podala kasační opravný prostředek uvedený v bodě 1 tohoto usnesení.

18 Po vydání uvedeného rozsudku Komise informovala navrhovatelku o svém úmyslu zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, než je nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí zveřejněné v roce 2007. Navrhovatelka v důsledku toho podala rovněž projednávaný návrh na předběžné opatření.

Návrhová žádání účastnic řízení

19 Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

— rozhodl o odkladu vykonatelnosti sporného rozhodnutí do vydání rozhodnutí Soudního dvora ve věci samé;

— nařídil Komisi, aby do vydání rozhodnutí Soudního dvora ve věci samé nezveřejňovala na své internetové stránce nebo kdekoli jinde a aby nezpřístupňovala třetím osobám nedůvěrné znění rozhodnutí PVP obsahující ve vztahu k navrhovatelce podrobnější informace než nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí, které je v současnosti dostupné a které bylo zveřejněno na internetové stránce generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž;

— přijal veškerá opatření, která se za těchto okolností zdají správná a přiměřená, a

— rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

20 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr návrh v plném rozsahu zamítl a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

K návrhu na předběžné opatření

21 Pro účely rozhodnutí o projednávaném návrhu na předběžné opatření je třeba připomenout, že čl. 160 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že návrh na předběžné opatření musí označit „předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaných předběžných opatření“. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření tudíž může rozhodnout o odkladu vykonatelnosti aktu nebo o jiném předběžném opatření, pokud bylo prokázáno, že jejich nařízení je *prima facie* odůvodněno skutkově i právně (*fumus boni iuris*) a je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byly nařízeny a nabyly účinnosti před rozhodnutím v hlavní věci. Tyto podmínky jsou kumulativní, takže návrhy na předběžná opatření musí být zamítnuty, pokud jedna z těchto podmínek není splněna. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření případně provede zvážení existujících zájmů (usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, bod 14, jakož i AGC Glass Europe a další v. Komise, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 21).

K fumus boni juris

22 Podle ustálené judikatury je podmínka *fumus boni juris* splněna, pokud se alespoň jeden ze žalobních důvodů uplatněných na podporu žaloby ve věci samé navrhovatelem předběžného opatření jeví *prima facie* tak, že není zcela neopodstatněný. Tak tomu je zejména tehdy, když jeden z uplatněných důvodů poukazuje na existenci složitých právních problémů, jejichž řešení není jednoznačné, a vyžaduje tedy důkladný přezkum, který nemůže provést soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření, nýbrž musí být předmětem řízení ve věci samé, nebo pokud diskuze vedená mezi účastníky řízení odhalí existenci významného právního sporu, jehož řešení není zjevné od počátku [usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 67].

23 Nicméně v kontextu projednávané věci má okolnost, že návrh na předběžné opatření směřuje k nařízení odkladu vykonatelnosti sporného rozhodnutí, a nikoli k nařízení odkladu vykonatelnosti napadeného rozsudku, důsledky pro posouzení existence *fumus boni juris* (usnesení předsedy Soudního dvora Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 16, a místopředsedy Soudního dvora Řecko v. Komise, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 21).

24 Jakkoli pevné totiž mohou být důvody a argumenty vznesené navrhovatelkou proti napadenému rozsudku, nemusí totiž stačit pro to, aby samy o sobě právně odůvodňovaly odklad vykonatelnosti sporného rozhodnutí. Navrhovatelka k prokázání, že je splněna podmínka týkající se *fumus boni juris*, musí kromě toho úspěšně doložit, že důvody a argumenty uplatněné proti legalitě uvedeného rozhodnutí v rámci žaloby na neplatnost mohou odůvodnit *prima facie* nařízení požadovaného odkladu vykonatelnosti (usnesení místopředsedy Soudního dvora Řecko v. Komise, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 22).

25 V důsledku toho je třeba, pokud jde o projednávaný návrh na předběžné opatření, při posuzování podmínky týkající se existence *fumus boni juris* zohlednit okolnost, že sporné rozhodnutí, jehož odklad vykonatelnosti je požadován, již bylo po skutkové i právní stránce zkoumáno unijním soudem a že tento soud považoval žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí za neopodstatněnou (usnesení předsedy Soudního dvora Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 19). Nezbytnost uplatňovat v rámci projednávaného návrhu na předběžné opatření právní důvody, které se jeví *prima facie* jako zvláště závažné, vyplývá tedy zejména z toho, že tyto důvody musí být způsobilé zpochybnit posouzení argumentace uplatněné navrhovatelkou v prvním stupni, které provedl Tribunál rozhodující ve věci samé (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 20, jakož i místopředsedy Soudního dvora Řecko v. Komise, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 24).

26 V projednávané věci uplatňuje navrhovatelka na podporu svého kasačního opravného prostředku tři důvody. První důvod vychází z toho, že Tribunál pochybil při vymezení pravomoci úředníka pro slyšení při rozhodování o zveřejnění informací na základě čl. 8 odst. 2 a 3 rozhodnutí o funkci a mandátu úředníka pro slyšení. Druhý důvod vychází z porušení článku 339 SFEU, článku 30 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), jakož i článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a článku 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Třetím důvodem navrhovatelka tvrdí porušení povinnosti uvést odůvodnění, jakož i zásady ochrany legitimního očekávání a zásady právní jistoty.

27 V tomto ohledu je třeba uvést, že bez ohledu na věcný aspekt prvního důvodu kasačního opravného prostředku, bude Soudní dvůr rozhodovat o druhém důvodu, neboť pravomoc úředníka pro slyšení rozhodnout o otázce, zda informace, jejichž zveřejnění je zamýšleno, představují obchodní tajemství nebo musí být v každém případě považovány za důvěrné, tedy o otázce, která je předmětem druhého důvodu kasačního opravného prostředku, nejenže nebyla navrhovatelkou zpochybněna, ale zjevně o ní není žádných pochyb.

28 Mimoto argumentace na podporu uvedeného druhého důvodu se přinejmenším zčásti překrývá s argumentací uvedenou v rámci třetího důvodu, takže k prokázání existence *fumus boni juris* uvedených dvou důvodů je třeba přezkoumat je společně.

29 Pro tento účel je třeba připomenout, že pokud jde o spor týkající se prozatímní ochrany údajně důvěrných informací, může soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření v zásadě dospět k závěru, že není dán *fumus boni juris*, pouze v případě, že by dotčené informace zjevně neměly

důvěrnou povahu, jinak by popřel čistě akcesorickou a předběžnou povahu řízení o předběžných opatřeních [usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 68].

30 Přitom druhý důvod směřuje proti bodům 76 až 127 napadeného rozsudku, v nichž Tribunál vyloučil, že by sporné informace mohly být považovány za obchodní tajemství, s ohledem na jejich historickou povahu, a rovněž, že by v každém případě byly uvedené informace považovány za důvěrné na základě profesního tajemství pouze kvůli tomu, že byly podnikem dobrovolně sděleny Komisi s cílem získat ochranu programu shovívavosti.

31 Navrhovatelka zaprvé tvrdí, že v rozporu s tvrzeními Tribunálu obsaženými v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku, neztratily uvedené informace důvěrnost pouze proto, že jsou starší pěti let, a musí s nimi tedy být zacházeno jako s důvěrnými. V tomto ohledu navrhovatelka tvrdí, že judikatura citovaná Tribunálem není použitelná v projednávaném případě a že naopak podle čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 mohou být hospodářské zájmy překážkou zveřejnění informací i v období delším než 30 let. Podle navrhovatelky sporné informace nadále představují „zásadní znaky jejího obchodního postavení“ už proto, že je prokázáno, že jejich zveřejnění by jí mohlo způsobit vážnou škodu, jak sám Tribunál uznal v bodě 105 napadeného rozsudku.

32 Zadruhé, pokud jde o kvalifikaci sporných informací jako v každém případě důvěrných, navrhovatelka především uvádí, že v rozporu s úvahami Tribunálu v bodech 92 a 93 napadeného rozsudku zveřejnění výňatků z prohlášení žadatelů o shovívavost a zveřejnění uvedených prohlášení musí splňovat stejná kritéria. Úvahy, které v rozsudku Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) vedly Soudní dvůr k výkladu nařízení č. 1049/2001 v tom smyslu, že umožňuje založit obecnou domněnku ohrožení obchodních zájmů účastníků řízení ve věci kartelové dohody v případě zveřejnění prohlášení žadatelů o shovívavost, je tedy třeba uplatnit také na zveřejnění částí vyňatých z uvedených prohlášení a přímo nebo nepřímo zopakovaných v nedůvěrném znění rozhodnutí Komise. To platí tím spíš, že zveřejnění uvedených částí je v rozporu s ujištěními ze strany Komise ohledně prohlášení žadatelů o shovívavost uvedenými v bodě 32 oznámení o spolupráci z roku 2002 a v bodě 40 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2006“). Rozlišení, které Komise učinila mezi zveřejněním dokumentů předložených žadateli o shovívavost na jedné straně a zveřejněním informací z uvedených dokumentů na druhé straně, je tedy formální a je v rozporu nejen s judikaturou Tribunálu, ale rovněž s dalšími relevantními ustanoveními unijního práva.

33 V projednávané věci je dále třeba zohlednit skutečnost, že Komise již v roce 2007 zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP a že tedy již provedla zvážení zájmů uvedené v bodě 106 napadeného rozsudku, tedy zájmů hovořících ve prospěch zveřejnění sporných informací nebo proti jejich zveřejnění. Správní řízení Komise uzavřela nejpozději uvedeným zveřejněním, jak bylo uznáno v bodě 172 napadeného rozsudku. Počínaje dnem uvedeného zveřejnění se tedy již neuplatní článek 30 nařízení č. 1/2003 a přístup k informacím již spadá pouze pod nařízení č. 1049/2001.

34 Mimoto v rozporu s tvrzeními uvedenými v bodech 107 až 111 napadeného rozsudku jsou zájmy navrhovatelky objektivně hodné ochrany. Pro navrhovatelku totiž není důležité předejít placení náhrady škody či odhalení zjištění Komise ohledně průběhu protiprávního jednání. Stará se spíš o zajištění ochrany – stanovené v oznámeních o spolupráci z roku 2002 a z roku 2006 – jejích prohlášení, která byla učiněna pouze pro účely programu shovívavosti a v očekávání, že jejich důvěrnost bude zachována, a kterými se navrhovatelka sama usvědčuje.

35 Konečně v bodech 123 až 127 napadeného rozsudku Tribunál nesprávně zamítl žalobní důvod vycházející z porušení článku 8 EÚLP a z článku 7 Listiny. V tomto ohledu navrhovatelka tvrdí, že odhalení obsahu jejích prohlášení v rozporu s oznámením o spolupráci z roku 2002 a s ustálenou praxí Komise nelze zajisté považovat za předvídatelný důsledek účasti na kartelové dohodě.

36 V rámci argumentace na podporu třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě dodává, že Tribunál porušil povinnost uvést odůvodnění, jakož i zásadu ochrany legitimního očekávání a zásadu právní jistoty, když dostatečně nezohlednil okolnost, že Komise již v roce 2007 zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP. Podle navrhovatelky Komise uvedeným zveřejněním rozhodla, že zakryté informace nespadaly do podstaty odůvodnění rozhodnutí PVP ve smyslu článku 30 nařízení č. 1/2003. Mimoto vzhledem k tomu, že zveřejnění tohoto prvního nedůvěrného znění nebylo kvalifikováno jako prozatímní, bylo možné z toho vyvodit, že Komise s konečnou platností měla za to, že zakryté části si nezasluhovaly zveřejnit. Takový příznivý správní akt nemůže v zásadě být vzat zpět či být zrušen, přinejmenším v rozsahu, v němž je – jako v projednávané věci – přijatý právoplatně.

37 Konečně Komise v rozporu s úvahami Tribunálu v bodech 155 až 157 napadeného rozsudku neměla právo změnit svoji ustálenou praxi spočívající v zachování důvěrnosti informací, jako jsou dotčené informace, vzhledem k tomu, že po ukončení řízení byla Komise zavázána svými oznámeními o spolupráci a nařízením č. 1049/2001. Navíc mohla Komise libovolně změnit svůj program shovívavosti a do budoucna již prohlášením žadatelů o shovívavost udělovat pouze slabší ochranu.

38 Komise argumenty navrhovatelky odmítá.

39 V odpovědi na druhý důvod kasačního opravného prostředku zaprvé namítá, že Tribunál se omezil na konstatování, že navrhovatelka v souladu s judikaturou Tribunálu neprokázala důvody, proč sporné informace, navzdory značnému časovému odstupu, nadále mimořádně představovaly zásadní znaky jejího obchodního postavení, nebo obchodního postavení třetí osoby, a zasluhovaly si tedy ochranu podle čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Podle Komise ve skutečnosti již uvedené informace v žádném případě nespadají pod profesní tajemství ani pod ochranu důvěrnosti, neboť skutečnosti týkající se protiprávního jednání jsou bez výjimky starší než deset let.

40 Zadruhé se Komise domnívá, že především měl Tribunál správně za to, že nařízení č. 1049/2001 a jeho se týkající judikatura nejsou s ohledem na jejich oblast působnosti relevantní. V projednávaném případě totiž nešlo o přístup k dokumentům, ale o zveřejnění zjištění Komise v rámci odůvodnění rozhodnutí PVP. V každém případě rozsudek Komise v. EnBW(C-365/12 P, EU:C:2014:112) připustil, že orgán může vycházet z obecné domněnky vztahující se na určité kategorie dokumentů, zatímco jednotlivci tuto možnost nemají. Mimoto zveřejnění uvedených zjištění neporušuje žádný závazek Komise. Ačkoli totiž znění bodu 32 oznámení o spolupráci z roku 2002 vytvořilo legitimní očekávání ohledně důvěrnosti dokumentů obdržených Komisí na základě uvedeného oznámení, nevytvořilo uvedené ustanovení žádné legitimní očekávání ohledně toho, že informace obsažené v uvedených dokumentech nebudou Komisí využity pro účely popisu skutečností týkajících se protiprávního jednání v rámci odůvodnění rozhodnutí PVP, a v tomto kontextu, že nebudou zveřejněny. Rozlišení mezi dokumenty a zjištěními Komise ohledně skutečností týkajících se protiprávního jednání tedy není formální.

41 Dále Tribunál zohlednil skutečnost, že Komise již v roce 2007 zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP. V rozporu s tvrzením navrhovatelky neměl Tribunál v tomto ohledu, v bodech 155, 156 a 161 napadeného rozsudku za to, že druhé zveřejnění vycházelo z „volné“ posuzovací pravomoci Komise v rozsahu, v němž bylo výslovně zdůrazněno zvláštní omezení uvedené pravomoci obsažené v čl. 30 odst. 2 druhé větě nařízení č. 1/2003. Mimoto nelze mít za to, že počínaje datem prvního prozatímního zveřejnění se článek 30 uvedeného nařízení „nadále neuplatní“. Takové omezení nenachází základ ve znění uvedeného ustanovení a je v rozporu s cílem uvedeným v čl. 1 druhém pododstavci SEU a čl. 15 odst. 1 SFEU.

42 Mimoto tvrzení navrhovatelky v tomto stadiu řízení, podle kterého pro ni není důležité předejít placení náhrady škody či odhalení zjištění Komise ohledně skutečností týkajících se protiprávního jednání, je v rozporu s její argumentací v prvním stupni, jak plyne z bodu 83 napadeného rozsudku.

43 Konečně Tribunál právem zamítl důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení článku 8 EÚLP a z článku 7 Listiny. Ačkoli totiž právo na ochranu soukromí zakotvené v uvedených ustanoveních v zásadě obsahuje ochranu dobrého jména a cti osoby, jakož i ochranu osobních údajů, Evropský soud pro lidská práva uvedl, že uvedený článek 8 nicméně nenabízí ochranu proti poškození dobrého jména, které bylo předvídatelné a nastalo v důsledku vlastního jednání dotčené osoby, jako je například protiprávní jednání. Tento závěr lze *mutatis mutandis* uplatnit na předvídatelné důsledky porušení unijního práva hospodářské soutěže. Za uvedených podmínek navrhovatelka musela po spáchání protiprávního jednání konstatovaného v rozhodnutí PVP počítat s tím, že v případě odhalení a stíhání uvedeného protiprávního jednání budou podrobnosti jejího vlastního jednání zveřejněny v rozsahu, v němž jsou relevantní pro konstatování protiprávního jednání.

44 Pokud jde o třetí důvod kasačního opravného prostředku, Komise tvrdí, že zveřejněním prvního nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007 neuplatnila nezrušitelným způsobem svoji posuzovací pravomoc ohledně otázky, které části uvedeného rozhodnutí mají být zveřejněny. Ve skutečnosti prvním zveřejněním ani explicitně, ani implicitně nenaznačila, že se vzdá pozdějšího zveřejnění podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP. Potřeba pozdějšího zveřejnění je odůvodněna skutečností, že důvěrnost informací je přechodná, což může po uplynutí určitého času vyžadovat nové posouzení. Bylo by tedy nepřesné zejména tvrdit, že Komise rozhodla, že zakryté informace nebyly podstatnou částí uvedeného rozhodnutí a že jejich zveřejnění tedy nebylo vyžadováno za účelem uspokojení zájmu veřejnosti být informována. Ve skutečnosti se Komise omezila na rozhodnutí zveřejnit nejdříve části textu uvedeného rozhodnutí, které v zásadě nesporně neobsahovaly obchodní tajemství, aby později mohla podrobně přezkoumat argumenty dotčených osob, podle kterých ostatní části představovaly obchodní tajemství. Rozhodnutí, podle kterého zbývající části nebyly zásadní nebo nestály za zveřejnění, nebylo ani přijato, ani implicitně či explicitně vyjádřeno.

45 Konečně, Tribunál měl v bodě 161 napadeného rozsudku právem za to, že pouhá okolnost, že Komise zveřejnila první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP v roce 2007 a že ho nekvalifikovala jako prozatímní, nemohla navrhovatelce ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 135 napadeného rozsudku poskytnout žádné konkrétní ujištění, že později nebude zveřejněno nové podrobnější nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí.

46 S ohledem na výše uvedené lze mít za to, že zásadní výtka, kterou – jak se jeví – navrhovatelka vyjadřuje vůči napadenému rozsudku, spočívá v tom, že v podstatě jak přístup k dokumentům předloženým podnikem v rámci programu shovívavosti, tak zveřejnění obsahu uvedených dokumentů ve formě výňatků, ať v přímé či nepřímé řeči, vede ke stejnému výsledku, tedy ke zpřístupnění stejných informací třetím osobám. Uvedené zveřejnění, stejně jako uvedený přístup, tedy musí být v zásadě zakázáno, neboť je třeba předpokládat, že by mohlo také poškodit obchodní zájmy dotčených podniků. To platí tím spíše v projednávané věci, neboť Komise po námitce navrhovatelky již nezveřejnila sporné informace a navrhovatelka tedy mohla legitimně očekávat, že otázka jejich důvěrnosti byla definitivně vyřešena.

47 Aniž je dotčena platnost argumentů předložených Komisí, jejichž opodstatněnost bude přezkoumána soudem, který rozhoduje ve věci samé, je třeba konstatovat, že jde o složitou právní otázku, jejíž řešení není bez dalšího jasné, a že v důsledku toho nejsou dotčené informace zjevně nedůvěrné.

48 Je totiž třeba úvodem konstatovat, že Soudní dvůr dosud nerozhodl ani o otázce, jaká kritéria musí být zohledněna při určení, zda konkrétní informace představuje obchodní tajemství, ani – jak bylo uvedeno rovněž v usnesení předsedy Tribunálu Evonik Degussa v. Komise (T-341/12 R, EU:T:2012:604, bod 44) – o otázce údajné důvěrnosti informací, jako jsou informace dotčené v projednávané věci.

49 Ohledně konkrétních argumentů vznesených účastníky řízení je třeba uvést následující.

50 Zaprvé je pravda, jak tvrdí Komise, že zveřejnění informací podle článku 30 nařízení č. 1/2003 a právo na přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001 jsou právně odlišné. Jak tvrdí navrhovatelka, jeví se nicméně, že v rozsahu, v němž se sporné zveřejnění týká výňatků z dokumentů, vede takové zveřejnění z funkčního hlediska ke srovnatelné situaci, jako přístup k uvedeným dokumentům. Nezávisle na právním základu, na kterém jsou informace zveřejněny, totiž uvedené zveřejnění nezbytně znamená, že třetí osoby získají znalost uvedených informací, jejichž důvěrnost tím přestane být chráněna (viz obdobně rozsudek Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 89).

51 Je tomu tak tím spíše, že v rozporu s tvrzením Komise si navrhovatelka nijak nestěžuje na to, že uvedený orgán zveřejnil svá vlastní skutková zjištění, na kterých založil rozhodnutí PVP. Ve skutečnosti výslovně uznává právo Komise v tomto ohledu. Naproti tomu navrhovatelka zpochybňuje pravomoc Komise zveřejnit výňatky z dotčených dokumentů, ať už přímo či nepřímo citované, a zopakovat tak formou textu prohlášení učiněná navrhovatelkou jako žadatelkou o shovívavost.

52 Přitom za takových okolností je pravda, že judikatura týkající se přístupu ke spisu na základě nařízení č. 1049/2001 není přímo použitelná. Nelze však vyloučit, že jsou naopak relevantní posouzení, která Soudní dvůr v uvedené judikatuře vedla k závěru, že Komise měla právem za to, že zveřejnění dokumentů uvedených ve spisu týkajících se řízení podle článku 101 SFEU v zásadě porušuje ochranu obchodních zájmů podniků, kterých se uvedené řízení týká.

53 Soudní dvůr měl totiž za to, že všeobecný přístup k takovým dokumentům, a to nezávisle na skutečnosti, že byly Komisi předány dobrovolně v rámci programu shovívavosti, by ohrozil rovnováhu, kterou chtěl unijní zákonodárce zajistit, v nařízení č. 1/2003 a v nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81), mezi povinností dotčených podniků sdělit Komisi případně citlivé obchodní informace, aby mohla odhalit existenci kartelové dohody a posoudit její slučitelnost s článkem 101 SFEU na jedné straně a na druhé straně zárukou zvýšené ochrany spojenou s informacemi takto předanými Komisi na základě profesního a obchodního tajemství (rozsudek Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 90 a 97).

54 Přitom se nejeví, že by mohlo být bez dalšího vyloučeno, že zveřejnění výňatků dotčených dokumentů v nedůvěrném znění rozhodnutí PVP nemůže mít stejné účinky, neboť se v podstatě rovná všeobecnému přístupu – jakkoli částečnému – k uvedeným dokumentům.

55 Pokud by tomu tak bylo, šlo by – v rozporu s tvrzeními Komise – nikoli o umožnění jednotlivci, aby se opřel o domněnku přiznanou pouze ve prospěch Komise, ale o uznání, že úvahy na kterých Soudní dvůr tuto domněnku založil, jsou obdobně použitelné na podobnou situaci, a případně o to, že by na stejných úvahách byla založena zrcadlová domněnka, podle které dotčené podniky v zásadě mohou právem očekávat, kromě případů, kdy je uvedená domněnka vyvrácena, že informace poskytnuté v rámci programu shovívavosti jsou chráněny profesním tajemstvím.

56 Navíc může být v tomto ohledu relevantní, jak připomíná navrhovatelka, bod 26 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži (Úř. věst. L 349, s. 1), podle kterého se v zájmu ochrany programu shovívavosti výjimka vztahuje „na doslovné citace z prohlášení v rámci programu shovívavosti“, stejně jako na samotná prohlášení.

57 Zadruhé, pokud jde o argumenty vznesené navrhovatelkou na podporu druhého a třetího důvodu kasačního opravného prostředku, podle kterých Tribunál porušil zásadu ochrany legitimního očekávání, když měl za to, že zveřejnění sporných informací nebylo v rozporu s ujištěními, které Komise vydala ve vztahu k prohlášením žadatelů o shovívavost v bodě 32 oznámení o spolupráci z roku 2002 a v bodě 40 oznámení o spolupráci z roku 2006, je třeba uvést, že se jeví, že Komise rozlišuje mezi dotčenými dokumenty a informacemi, které obsahují, a nikoli mezi uvedenými

dokumenty a skutkovými zjištěními Komise založenými na obsahu uvedených dokumentů, přičemž toto rozlišování není zjevně odůvodněno, zejména v rozsahu, v němž jsou dotčené informace uváděny ve formě výňatků z uvedených dokumentů.

58 Předmětem ochrany poskytované profesnímu tajemství jsou totiž informace zasluhující takovou ochranu a ta se projevuje zákazem zpřístupnění třetím osobám nosiče uvedených informací, jako například dokumentu. Jinými slovy, důvěrnost dokumentu patrně závisí pouze na vlastnostech a povaze v nich obsažených informací. Jak uvádí navrhovatelka, lze to vyvodit zejména z čl. 16 odst. 1 nařízení č. 773/2004, podle kterého Komise nesděluje ani nezpřístupňuje „informace ani dokumenty“.

59 Jestliže rozlišení, které provádí Komise mezi dotčenými dokumenty a informacemi, které uvedené dokumenty obsahují, musí být považováno za neopodstatněné, nelze vyloučit, že – jak tvrdí navrhovatelka – zacházení s výňatky z důvěrných dokumentů musí být stejné jako zacházení s uvedenými dokumenty stanovené zejména v bodě 32 oznámení o spolupráci z roku 2002 a v bodě 40 oznámení o spolupráci z roku 2006.

60 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud Komise stanoví pravidla chování, která mají mít vnější účinky ve vztahu k hospodářským subjektům, jako jsou pravidla obsažená v oznámeních o spolupráci z roku 2002 a z roku 2006, nemůže se od nich odchýlit, aniž by uvedla důvody, které musí být slučitelné se zásadou rovného zacházení. Komise se totiž přijetím takových pravidel a oznámením – cestou jejich zveřejnění – že tato pravidla uplatní na případy, jež jsou jimi dotčeny, sama omezuje ve výkonu uvedené posuzovací pravomoci a od těchto pravidel se nemůže odchýlit, jinak se vystaví případné sankci za porušení takových obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení a zásada ochrany legitimního očekávání (viz obdobně rozsudky Dansk Rørindustri a další v. Komise, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 209 až 211, jakož i Quinn Barlo a další v. Komise, C-70/12 P, EU:C:2013:351, bod 53).

61 Přitom v bodech 32 a 33 oznámení o spolupráci z roku 2002 měla Komise za to, že za běžných podmínek by zveřejnění dokumentů, které obdržela v rámci tohoto oznámení, poškodilo ochranu pro účely kontrol a šetření ve smyslu čl. 4 odst. 2 [nařízení č. 1049/2001]“ a že „[j]akékoli písemné prohlášení učiněné vůči Komisi ve vztahu k tomuto oznámení je součástí spisu Komise. Nelze ho zveřejnit ani použít pro jiné účely než účely uplatňování článku 81 [ES]“. Stejně tak v bodě 40 oznámení o spolupráci z roku 2006 Komise uvedla, že „zveřejnění dokumentů nebo písemných či zvukově zaznamenaných prohlášení podniků získaných v kontextu tohoto oznámení, obyčejně může být v rozporu s určitými veřejnými či soukromými zájmy, například ochranou účelu inspekcí a vyšetřování ve smyslu čl. 4 [nařízení č. 1049/2001], a to i po vydání rozhodnutí“, čímž výslovně rozšířila důvody pro zachování důvěrnosti dokumentů rovněž na další zájmy chráněné uvedeným článkem 4, a tedy včetně obchodních zájmů uvedených v odstavci 2 první odrážce uvedeného článku.

62 Okolnost, že uvedená oznámení v bodech 31 a 39 obsahují totožné konstatování, podle kterého „[s]kutečnost, že byla poskytnuta ochrana před pokutami nebo byla pokuta snížena, nemůže ochránit podnik od soukromoprávních důsledků jeho účasti na protiprávním jednání podle článku 81 [ES]“, sama o sobě nemůže vyloučit možnost dotčených podniků spolehnout se na důvěrnost dotčených dokumentů. Zejména s ohledem na jeho obecnou povahu se uvedené konstatování omezuje na to, že uvádí, že skutečnost, že dotčené podniky získaly výhody stanovené uvedenými oznámeními, zejména pokud jde o důsledky pro jejich odpovědnost správní povahy z důvodu porušení práva hospodářské soutěže, nesnižuje občanskoprávní odpovědnost uvedených podniků a neznamená, že Komise zveřejní jejich profesní tajemství, která by mohla být důkazem při konstatování uvedené odpovědnosti vnitrostátními soudy.

63 Navíc se to jeví být v rozporu s bodem 35a oznámení o spolupráci z roku 2006, ve znění oznámení Komise nadepsaném „Změny v oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů“ (Úř. věst. 2015, C 256, s. 1), podle kterého „nepředá Komise vnitrostátním soudům nikdy prohlášení podniků v rámci řízení o shovívavosti pro použití v žalobách na náhradu škody způsobené porušením uvedených [článků 101 SFEU nebo 102 SFEU]“.

64 S ohledem na výše uvedené nelze bez dalšího vyloučit, že podnik může očekávat, že Komise nezveřejní dotčené dokumenty, v plném rozsahu ani částečně, prostřednictvím jejich předání třetím osobám nebo prostřednictvím zveřejnění ve formě výňatků v nedůvěrném znění rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 101 SFEU.

65 V každém případě za předpokladu, že by Komise skutečně mohla v souladu s článkem 30 nařízení č. 1/2003 zveřejnit sporné informace, nešlo by ani vyloučit, že lze od Komise požadovat, aby navzdory neexistenci ujištění, které by mohlo založit legitimní očekávání podniků, poskytla jasné a přesné náznaky týkající se její rozhodovací praxe, a pokud by tomu tak nebylo, mělo by případné vyjasnění zmatečných pravidel být učiněno nikoli ke škodě jednotlivce a řádné správy, ale spíše přijetím nových pravidel platných pro budoucí případy, která budou mít požadovanou úroveň jasnosti.

66 To je v projednávaném případě o to nezbytnější, že Komise již zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP. Přitom Komise při uvedeném zveřejnění zohlednila námitky vznesené navrhovatelkou a nezveřejnila většinu informací, ohledně kterých navrhovatelka požádala o důvěrné zacházení.

67 Komise tvrdí, že se k námitkám navrhovatelky nevyjádřila. Nedůvěrné znění rozhodnutí PVP nicméně nebylo zveřejněno ve formě prozatímního znění, jak plyne z bodu 160 napadeného rozsudku, a bylo jím uzavřeno správní řízení.

68 Za těchto podmínek může vyvstat otázka použitelnosti článku 30 nařízení č. 1/2003 na pozdější zveřejnění, přinejmenším pokud jde o možnost, aby Komise zveřejnila podrobnější znění, než uvedené nedůvěrné znění, aniž by uvedla důvody, proč je uvedené zveřejnění nutné tak dlouho po prvním zveřejnění.

69 S ohledem na předcházející úvahy není zjevné, že sporné informace nejsou důvěrné povahy.

70 Mimoto vzhledem k tomu, že jsou uvedené úvahy relevantní také ohledně posouzení úředníka pro slyšení obsažená ve sporném rozhodnutí, a tedy pro posouzení žaloby na neplatnost, jsou dostačující k prokázání existence *fumus boni juris* v souladu s judikaturou připomenutou v bodech 23 až 25 tohoto usnesení.

K naléhavosti

71 Pro účely prokázání naléhavosti požadovaných předběžných opatření navrhovatelka úvodem tvrdí, že pro uvedené účely je třeba vycházet z předpokladu, podle kterého jsou sporné informace důvěrné, ve smyslu článku 339 SFEU, čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, článku 8 EÚLP, jakož i článku 7 Listiny. Vzhledem k tomu, že kasační opravný prostředek navrhovatelky výslovně směřuje proti části napadeného rozsudku, ve kterém Tribunál vyloučil, že uvedené informace spadají pod ochranu stanovenou uvedenými ustanoveními, rozhodne totiž Soudní dvůr o této otázce až v řízení ve věci samé.

72 Na základě uvedeného předpokladu tudíž navrhovatelka tvrdí, že zveřejnění sporných informací by jí způsobilo závažnou a nenapravitelnou újmu.

73 Pokud jde podrobněji o závažnost uvedené újmy, navrhovatelka uvádí, že zveřejnění uvedených informací by způsobilo nenapravitelnou ztrátu hodnoty, která je spojena s jejich důvěrností, což by umožnilo jejich použití v rámci žalob na náhradu škody podaných proti ní a poškodilo její dobré jméno v rámci jejích obchodních vztahů se zákazníky. Navíc vzhledem k tomu, že uvedené zveřejnění mělo být na internetu, mělo by za následek, že od okamžiku zveřejnění by sporné informace byly k dispozici zákazníkům, soutěžitelům a dodavatelům navrhovatelky, jakož i finančním analytikům a široké veřejnosti, kterým by byl dán přístup k uvedeným informacím a možnost je volně využívat.

74 Ohledně nenapravitelnosti tvrzené újmy navrhovatelka bez dalšího uvádí, že i v případě, že by bylo vyhověno jejímu kasačnímu opravnému prostředku, nebylo by možné zhojit újmu, kterou by utrpěla kvůli zveřejnění sporných informací, ať by šlo o újmu nehmotnou spojenou s dobrým jménem nebo o finanční újmu. Především totiž nelze odstranit znalost uvedených informací ze strany osob, které k nim budou mít přístup. Dále nehmotná újma nemůže být z povahy věci nahrazena finančně. Konečně finanční škody nemohou být náležitě určeny a vyčísleny, neboť se liší jak povahou, tak rozsahem.

75 Komise poznamenává, že předpoklad, na kterém navrhovatelka zakládá svoji argumentaci, a podle které jsou sporné informace kvůli svému obsahu důvěrné, není opodstatněný. Tribunál totiž již o této otázce rozhodl, přičemž měl za to, že uvedené informace musí být považovány za historické, a vzhledem k tomu, že navrhovatelka neprokázala, proč by bylo odůvodněné přiznat jim výjimečně ochranu podle čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003, tedy nejsou ochrany hodny. Navrhovatelka se nemůže opírat o usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], neboť informace dotčené ve věci, v níž bylo vydáno uvedené usnesení, byly zvláštní obchodní informace, které kvůli svému obsahu mohly být zahrnuty do profesního tajemství, zatímco v projednávaném případě by tvrzená škoda neplynula z obsahu sporných informací, ale z vnějších důvodů, jako je legitimní očekávání, která navrhovatelka vyvozuje z praxe a z oznámení Komise.

76 Podrobněji Komise identifikuje dvě újmy, o kterých navrhovatelka tvrdí, že by je utrpěla z důvodu zveřejnění sporných informací, a má za to, že závažnost ani jedné z nich není prokázána právně dostačujícím způsobem.

77 Ohledně finančních nákladů spojených s případným soukromoprávním soudním řízením Komise tvrdí, že rozhodujícím důvodem pro vznik této údajné újmy by nebylo uvedené zveřejnění, ale účast navrhovatelky na protiprávním jednání konstatovaném Komisí v rozhodnutí PVP. Zájem podniku, jehož účast na kartelové dohodě je prokázána, předejít žalobám na náhradu škody, není hoden ochrany.

78 Ohledně negativních účinků na dobré jméno navrhovatelky Komise uvádí, že takové účinky mají bezprostřední příčinu ve zveřejnění prvního nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007 a že v každém případě nedosahují stupně závažnosti požadovaného pro odůvodnění nařízení předběžných opatření. Dodává, že navrhovatelka nemůže uplatňovat žádný zájem hodný zvláštní ochrany, když se snaží předejít zveřejnění dodatečných podrobností týkajících se skutkových okolností protiprávního jednání, a to tím spíše, že části dotčené plánovaným zveřejněním neobsahují žádné hodnocení, které by navrhovatelku znevažovalo a závažně poškozovalo její dobré jméno.

79 Pokud jde o nenapravitelnost újmy uplatňované navrhovatelkou, Komise uznává, že po přečtení dotčené informace zůstávají v paměti čtenáře či v paměti technologického informačního zařízení příjemce, i kdyby jejich zveřejnění bylo následně vzato zpět. Nicméně to není v projednávané věci určující, neboť kasační opravný prostředek nezpochybňuje posouzení Tribunálu obsažené v bodech 84 až 86 napadeného rozsudku, podle kterého uvedené informace neobsahují žádný prvek citlivý z obchodního hlediska, který by v případě zveřejnění zvýhodnil obchodní partnery či konkurenty navrhovatelky.

80 Ohledně zvýšeného rizika odsouzení na základě žalob na náhradu škody Komise připomíná, že finanční škodu lze považovat za nenapravitelnou pouze výjimečně, neboť může být předmětem peněžité náhrady. Konkrétně by tomu tak bylo, kdyby se navrhovatelka v případě nenařízení navrhovaného předběžného opatření dostala do situace, která by ohrožovala samotnou její existenci, nebo nezhojitelně změnila její podíly na trhu. V návrhu přitom navrhovatelka vůbec neuplatnila, že by zamýšlené zveřejnění ohrozilo její existenci nebo způsobilo nezhojitelnou ztrátu jejího podílu na trhu. Komise má za to, že v rozporu s tvrzením navrhovatelky usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] není relevantní pro konstatování údajné nemožnosti vhodně určit a vyčíslit finanční škodu, kterou by navrhovatelka utrpěla kvůli žalobám na náhradu škody. V daném usnesení totiž bylo uvedeno, že bylo nemožné identifikovat počet a postavení všech osob, které by se seznámily se zveřejněnými informacemi, a posoudit tak konkrétní dopad, které by zveřejnění informací mohlo mít na obchodní a hospodářské zájmy dotčeného podniku, zejména s ohledem na okolnost, že informace dotčené ve věci, ve které bylo vydáno uvedené usnesení, byly informace citlivé z obchodního hlediska a týkaly se tedy obchodních tajemství v přísném slova smyslu. Podle Komise naproti tomu finanční škody tvrzené navrhovatelkou v projednávaném případě jsou spojeny pouze s žalobami na náhradu škody nebo s následným uplatněním regresních nároků ve vztahu k porušení pravidel hospodářské soutěže. Škoda, kterou by navrhovatelka mohla utrpět, by v důsledku toho mohla být vhodně určena a vyčíslena, neboť okruh osob, které by jako oběti kartelové dohody mohly proti navrhovatelce podat žalobu na náhradu škody, by nebylo nemožné určit. V každém případě je údajná finanční škoda z větší části hypotetická, neboť není možné předvídat vliv případného použití sporných informací na soukromoprávní žaloby, již projednávané nebo možné budoucí, podané proti navrhovatelce.

81 Komise má konečně za to, že vzhledem k tomu, že údajná újma v důsledku poškození dobrého jména, které uplatňuje navrhovatelka, není závažná, není třeba přezkoumat, zda dodatečné poškození dobrého jména, k němuž by mohlo dojít zveřejněním dotčených informací, by mohlo být považováno za nenapravitelné.

82 Za účelem přezkoumání naléhavosti navrhovaných předběžných opatření je třeba připomenout, že účelem řízení o předběžném opatření je zaručit plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, aby bylo zabráněno mezeře v právní ochraně zajišťované Soudním dvorem. Pro dosažení tohoto cíle je nutné naléhavost návrhu na předběžné opatření posuzovat ve vztahu k nezbytnosti předběžně rozhodnout, aby se zabránilo tomu, že účastníkovi řízení, který navrhuje předběžnou ochranu, bude způsobena závažná a nenapravitelná újma (usnesení místopředsedy Soudního dvora Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, bod 18 a citovaná judikatura).

83 V projednávané věci se navrhovatelka opírá o usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] a tvrdí, že zveřejnění sporných informací by jí mohlo způsobit újmu z důvodu samotné povahy uvedených informací.

84 Je třeba uvést, že navrhovatelka v rozporu s tvrzením Komise nejenže napadla v rámci kasačního opravného prostředku posouzení Tribunálu obsažené v bodech 84 až 127 napadeného rozsudku, podle kterého sporné informace nepředstavovaly obchodní tajemství a nespadaly ani do profesního tajemství, ale rovněž – jak plyne z bodů 46 až 69 tohoto usnesení – že přezkum *prima facie* argumentů vznesených na podporu důvodů kasačního opravného prostředku relevantních v tomto ohledu neumožňuje učinit závěr, že uvedené informace zjevně nejsou důvěrné.

85 V důsledku toho je pro účely posouzení naléhavosti v projednávaném případě třeba vycházet ze stejného předpokladu, ze kterého ze srovnatelných důvodů vycházel soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních ve věci, ve které bylo vydáno usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, body 38 a 47], podle kterého sporné informace spadají pod profesní tajemství (viz *a contrario* usnesení AGC Glass Europe a další v. Komise, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, body 29 až 33).

86 Přitom pokud vyjdeme z uvedeného předpokladu, zveřejnění sporných informací by navrhovatelce nezbytně způsobilo značnou škodu.

87 Stejně jako informace dotčené ve věci, ve které bylo vydáno uvedené usnesení, se informace, jejichž důvěrnost navrhovatelka uplatňuje, jak plyne z bodu 104 napadeného rozsudku, v zásadě týkají role navrhovatelky při vzniku a udržování protiprávního jednání konstatovaného v rozhodnutí PVP a podrobně odhalují koluzní kontakty nebo protisoutěžní dohody, kterých se navrhovatelka účastnila, přičemž uvádí zejména názvy produktů dotčených uvedenými kontakty nebo dohodami, číselné údaje týkající se uplatňovaných cen, jakož i cíle sledované účastníky, pokud jde o cenu a rozdělení podílů na trhu [viz obdobně usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 47].

88 Mimoto sám Tribunál v bodě 105 napadeného rozsudku uznal, že zveřejnění informací, ve vztahu ke kterým navrhovatelka požádala o důvěrné zacházení, jí může způsobit závažnou škodu.

89 Navíc argument Komise, podle kterého by taková škoda neohrožovala zájem navrhovatelky hodný ochrany, není přesvědčující, neboť předpokládá, že sporné informace si na základě jejich povahy nezasluhují ochranu z titulu profesního tajemství.

90 Pokud jde o nenapravitelnost napadeného zveřejnění, je skutečně zjevné, že zrušení sporného rozhodnutí nemůže zvrátit účinky zveřejnění dotčených informací, jelikož získání znalosti těchto informací osobami, které toto rozhodnutí četly, nemůže být vráceno zpět [viz obdobně usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 48, jakož i AGC Glass Europe a další v. Komise, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 35].

91 Přitom navrhovatelka se domnívá, že nenapravitelnost zveřejnění uvedených informací vychází z toho, že škoda, kterou by utrpěla v důsledku uvedeného zveřejnění, by byla nenapravitelná. V tomto ohledu uvádí v podstatě dva důvody vzniku škody vyplývající ze zveřejnění sporných informací. Utrpěla by tedy jednak škodu finanční, neboť sporné informace by mohly být použity v rámci žalob na náhradu škody podaných proti ní, a v každém případě by byly zpřístupněny široké veřejnosti, která by je mohla volně využívat, a jednak by utrpěla nehmotnou újmu spojenou s negativními důsledky ve vztahu k jejímu dobrému jménu.

92 Aniž je třeba ověřovat, zda je údajná nehmotná újma nenapravitelná, postačí ohledně prvního z uvedených důvodů údajné škody připomenout, že újma finanční povahy nemůže být považována, s výjimkou výjimečných okolností, za nenapravitelnou, jelikož peněžitá náhrada může zpravidla navrátit poškozenou osobu do situace předcházející vzniku újmy. Nicméně jinak tomu je – a finanční újma tedy může být považována za nenapravitelnou –, pokud nemůže být vyčíslena (usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, body 50 až 52 a citovaná judikatura).

93 Přitom v rozsahu, v němž navrhovatelka tvrdí, že zveřejnění sporných informací ji vystaví zvýšenému riziku v rámci žalob na náhradu škody podaných proti ní, je třeba připomenout, že nejistota spojená s náhradou peněžité škody v rámci případné žaloby na náhradu škody nemůže být sama o sobě považována za okolnost zakládající nenapravitelnost takové škody ve smyslu judikatury Soudního dvora. Ve fázi řízení o předběžném opatření je totiž možnost získat později náhradu škody peněžité povahy v rámci případné žaloby na náhradu škody, která by mohla být podána v návaznosti na zrušení napadeného aktu, nutně nejistá. Řízení o předběžných opatřeních přitom nemá za cíl nahradit takovou žalobu na náhradu škody, aby byla tato nejistota odstraněna, nýbrž jejím účelem je pouze zajistit plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, které má být vydáno v řízení ve věci samé, ke kterému se předběžné opatření váže, tedy v projednávané věci žaloba na neplatnost [usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 53, jakož i AGC Glass Europe a další v. Komise, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 56].

94 Situace by naopak byla odlišná, kdyby bylo z posouzení provedeného soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních zjevné, že uplatňovaná újma vzhledem ke své povaze a předvídatelnosti svého vzniku nemůže být – pokud vznikne – identifikována a vyčíslena adekvátním způsobem, a že ji pak v praxi v důsledku toho nemůže žaloba na náhradu škody napravit. Tak tomu může být zejména v situaci zahrnující zveřejnění specifických obchodních informací, jež jsou údajně důvěrné, které se týkají takových skutečností, jako jsou skutečnosti dotčené v projednávané věci, a zejména názvy produktů dotčených protiprávním jednáním, číselné údaje týkající se uplatňovaných cen, jakož i cíle sledované účastníky kartelové dohody ohledně cen [v tomto smyslu viz usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 54].

95 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že újma, kterou mohla navrhovatelka utrpět z důvodu zveřejnění jejího údajného obchodního tajemství nebo informací, které se jí týkají a které v každém případě spadají pod profesní tajemství, by byla odlišná, a to jak svou povahou, tak rozsahem, v závislosti na tom, které osoby, jež se s nimi seznámily, náležejí mezi její zákazníky, soutěžitele, dodavatele či finanční analytiky nebo širokou veřejnost. Bylo by totiž nemožné identifikovat počet a postavení všech osob, které se skutečně seznámily se zveřejněnými informacemi, a posoudit tak konkrétní dopad, který jejich zveřejnění mohlo mít na obchodní a hospodářské zájmy navrhovatelky [v tomto smyslu viz usnesení místopředsedy Soudního dvora Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 55].

96 Jelikož přinejmenším tato újma uplatňovaná navrhovatelkou může být považována za závažnou a nenapravitelnou, je třeba učinit závěr, že podmínka týkající se naléhavosti je v projednávaném případě splněna.

Vyvážení zájmů

97 Ohledně vyvážení zájmů navrhovatelka především tvrdí, že škoda, kterou by utrpěla z důvodu zveřejnění sporných informací, by byla nenapravitelná a předjímala by účinek rozhodnutí ve věci samé. V případě neodložení zveřejnění uvedených informací by navrhovatelka, i kdyby bylo vyhověno jejímu kasačnímu opravnému prostředku ve věci samé, utrpěla stejnou újmu, jako kdyby mu vyhověno nebylo. To platí tím spíše, že sporné informace by byly zveřejněny na internetu, což by nebránilo v přístupu k uvedeným informacím ani v případě jejich výmazu z webových stránek Komise. Navrhovatelka v tomto ohledu dodává, že právo na účinný procesní prostředek zakotvené v čl. 47 odst. 1 Listiny požaduje nařízení navrhovaných předběžných opatření.

98 Navíc odklad zveřejnění sporných informací by naproti tomu nijak nepoškodil zájmy Komise. Vzhledem k tomu, že Komise již zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, totiž byl již uspokojen zájem veřejnosti být informována. Mimoto Komise sama uznala, že dotčené informace byly po dobu pěti let důvěrné, a je tudíž rozumné, aby počkala ještě několik měsíců a stávající stav, který existuje již dlouho, zachovala až do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci samé.

99 Konečně pokud jde o zájmy třetích osob, a zejména osob, které podaly žaloby na náhradu škody, navrhovatelka uvádí, že s ohledem na dlouhou dobu, která uplynula mezi koncem protiprávního jednání a přijetím původního rozhodnutí Komise, nemají třetí osoby žádný zájem na rychlém zveřejnění podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP, a dále, že třetí osoby v každém případě měly možnost požádat buď Komisi o přístup ke sporným informacím podle nařízení č. 1049/2001, nebo vnitrostátní soudy projednávající žaloby na náhrady škody, aby vyzvaly Komisi k předání uvedených informací na základě čl. 15 odst. 1 nařízení č. 1/2003.

100 Komise je opačného názoru a zdůrazňuje především, že argumenty a důvody kasačního opravného prostředku nejsou dostatečně závažné pro vznik obzvláště silného *fumus boni juris*, což musí být zohledněno při zvážení zájmů.

101 Dále je třeba zohlednit zájem veřejnosti znát co nejobšírněji důvody jakékoli žaloby Komise, zájem hospodářských subjektů vědět, která jednání je mohou vystavit sankcím, a zájem osob poškozených protiprávním jednáním znát jeho podrobnosti, aby mohly případně uplatnit svá práva vůči podnikům, které se protiprávního jednání účastnily.

102 Konečně v souladu s článkem 15 SFEU musí být důvody žaloby Komise přístupné veřejnosti nejen v plném rozsahu, ale také co nejdříve. Tak by tomu tudíž nebylo, pokud by v projednávaném případě Komise musela ještě téměř deset let po přijetí rozhodnutí PVP čekat se zveřejněním podrobností protiprávního jednání, kterého se navrhovatelka účastnila, když dostatečně rychlé informování přispívá k účinnému dodržování práva na náhradu škody, které judikatura přiznala obětem porušování práva hospodářské soutěže. Přitom jakákoli lhůta pro zveřejnění informací o zásadních okolnostech protiprávního jednání má za následek bránění výkonu žalob na náhradu škody, a v důsledku toho narušuje účinnost zákazu kartelových dohod zakotveného v článku 101 SFEU, zejména s ohledem na možnosti osob, které podaly žalobu na náhradu škody, prokázat existenci podmínek požadovaných pro získání náhrady, jakož i pravidel promlčení stanovených použitelnou právní úpravou.

103 Pro účely odpovědi na uvedené argumenty je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být v rámci řízení o předběžném opatření zvážena rizika spojená s jednotlivými možnými řešeními. Konkrétně to znamená zejména přezkoumat, zda zájem žalobce dosáhnout odkladu výkonu napadeného aktu převažuje či nepřevažuje nad zájmem, aby byl uvedený akt bezodkladně vykonán. Při tomto přezkumu je třeba určit, zda případné zrušení tohoto aktu soudem rozhodujícím ve věci samé umožní uvést situaci, která by vznikla jeho okamžitým výkonem, v předešlý stav a naopak zda odklad vykonatelnosti uvedeného aktu může zabránit jeho plnému účinku v případě, že žaloba ve věci samé bude zamítnuta [usnesení předsedy Soudního dvora Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, bod 50; Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 R a C-217/03 R, EU:C:2003:385, bod 142, jakož i usnesení Spojené království v. Komise, C-180/96 R, EU:C:1996:308, bod 89].

104 V projednávaném případě bude Soudní dvůr rozhodovat v rámci hlavního sporu o tom, zda napadený rozsudek a případně sporné rozhodnutí mají být zrušeny, zejména kvůli porušení profesního tajemství navrhovatelky chráněného v článku 339 SFEU, článku 30 nařízení č. 1/2003, článku 4 nařízení č. 1049/2001, článku 8 EÚLP a v článku 7 Listiny, jakož i kvůli nedodržení důvěrnosti informací, které mají být zveřejněny.

105 Za uvedených podmínek by zrušující rozsudek byl zjevně zbaven užitečného účinku, pokud by projednávaný návrh na předběžné opatření byl zamítnut, a pokud by tedy Komise mohla bezodkladně zveřejnit sporné informace bez čekání na uvedený rozsudek. Samotným zveřejněním by totiž uvedené informace nenapravitelně ztratily ochranu poskytovanou profesním tajemstvím, takže zamítnutí návrhu na předběžné opatření by *de facto* předjímalo budoucí rozhodnutí ve věci samé týkající se návrhu směřujícího ke zrušení napadeného rozsudku a sporného rozhodnutí.

106 Argumenty vznesené Komisí neumožňují dospět k závěru, že její zájem na zamítnutí návrhu na předběžné opatření převažuje nad zájmem navrhovatelky dosáhnout požadovaného odkladu.

107 V rozporu s tvrzeními Komise totiž posouzení obsažená v bodech 46 až 70 tohoto usnesení umožňují učinit závěr, že v projednávané věci je *fumus boni juris* dostačující k odůvodnění nařízení navrhovaných předběžných opatření, a proto nelze toto posouzení zpochybnit v rámci vážení zájmů, zejména když se další aspekty tohoto vážení přiklání na stranu navrhovatelky.

108 To je případ v projednávané věci. Ohledně zájmů hájených Komisí je totiž třeba konstatovat, že zájem veřejnosti seznámit se co nejrychleji s důvody všech žalob Komise již byl z velké části uspokojen zveřejněním nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007. Jelikož nebylo zpochybněno, že uvedené znění dodrželo požadavky článku 30 nařízení č. 1/2003, je třeba předpokládat, že obsahovalo přinejmenším všechny zásadní prvky nezbytné k odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Uvedený zájem

by zajistné byl uspokojen ve větším rozsahu v případě zamítnutí kasačního opravného prostředku Soudním dvorem, neboť by to umožnilo zveřejnění podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP zamýšlené Komisí. Nicméně nelze považovat za možné uspokojit uvedený zájem před samotným vyhlášením zamítavého rozsudku bez ohrožení protichůdného zájmu navrhovatelky.

109 Pokud jde o zájem hospodářských subjektů znát, jaké jednání je může vystavit sankcím, je třeba uvést, že ačkoli je praxe Komise zajisté v tomto ohledu užitečná, sama Komise v projednávané věci uvádí, že hospodářské subjekty se mohou pro účely řízení svého jednání pouze velmi omezeně opírat o rozhodnutí přijatá Komisí. V důsledku toho starost Komise, aby se ostatní hospodářské subjekty mohly seznámit s důvody rozhodnutí, o které se v každém případě mohou opírat pouze omezeně, nedostačuje k odůvodnění obětování protichůdného zájmu navrhovatelky v projednávané věci. To platí tím spíše, že zpoždění při zveřejnění sporných informací je z velké části způsobeno Komisí, která patrně potvrzuje, že čas uplynutý od prvního zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007 věnovala podrobnému přezkumu argumentů dotčených osob, podle kterých určité části odůvodnění uvedeného rozhodnutí představovaly obchodní tajemství.

110 Konečně ohledně zájmu osob poškozených protiprávním jednáním seznámit se s ním podrobněji, aby případně mohly uplatnit své nároky proti podnikům, které se protiprávního jednání účastnily, je třeba konstatovat, že ačkoli důvody rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání mohou být uvedeným osobám užitečné v rámci jejich žalob na náhradu škody, nic to nemění na tom, že nelze předpokládat, že se uvedené žaloby budou zakládat pouze na skutečnostech plynoucích z daných důvodů.

111 Mimoto v takových případech již Soudní dvůr rozhodl, že okolnost, že odepření přístupu k dokumentům, včetně dokumentů poskytnutých orgánu pro hospodářskou soutěž v rámci vnitrostátního programu shovívavosti, může zabránit výkonu uvedených žalob, vyžaduje, aby se takové odepření zakládalo na naléhavých důvodech týkajících se ochrany dovolávaného zájmu a uplatnitelných na každý dokument, ke kterému je přístup odepřen. Konečně jedině existence rizika, že daný dokument může konkrétním způsobem poškodit veřejný zájem na účinnosti vnitrostátního programu shovívavosti, může odůvodnit odepření přístupu k tomuto dokumentu (v tomto smyslu viz rozsudek Donau Chemie a další, C-536/11, EU:C:2013:366, body 47 a 48).

112 V důsledku toho může zájem poškozených osob, které mohou zakládat své nároky pouze na dokumentech poskytnutých Komisi, být uspokojen rychleji v rámci žádosti o přístup k dokumentům, než při čekání na zveřejnění důvodů rozhodnutí konstatujícího protiprávní jednání.

113 Navíc, ačkoli Komise vytýká navrhovatelce, že neuvedla, zda a v jakém rozsahu bylo promlčení přerušeno pro případné uplatnění regresních nároků dalších účastníků kartelové dohody, je třeba konstatovat, že sama Komise neposkytla žádné údaje umožňující posoudit, v jakém rozsahu možnost údajně poškozených osob uplatnit nároky v rámci žalob na náhradu škody závisí na zveřejnění sporných informací před samotným vyhlášením rozsudku ve věci samé, a zejména, neposkytla žádný náznak ohledně promlčení uvedených žalob.

114 Konečně nařízení navrhovaných předběžných opatření pouze po omezené období zachová *status quo* existující již několik let (viz obdobně usnesení předsedy Soudního dvora Radio Telefis Eireann a další v. Komise, 76/89 R, 77/89 R a 91/89 R, EU:C:1989:192, bod 15).

115 S ohledem na uvedené úvahy je třeba učinit závěr, že vyvážení zájmů je nakloněno nařízení navrhovaných předběžných opatření.

116 Za těchto podmínek je třeba odložit vykonatelnost sporného rozhodnutí a nařídit Komisi, aby se až do vydání rozsudku, kterým bude ukončeno řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-162/15 P, zdržela zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí PVP, které by ohledně navrhovatelky bylo podrobnější než nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí zveřejněné v roce 2007.

Z těchto důvodů místopředseda Soudního dvora rozhodl takto:

1) **Odkládá se výkon rozhodnutí Komise C (2012) 3534 ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností Evonik Degussa na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan), a to až do vyhlášení rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-162/15 P.**

2) **Evropské komisi se nařizuje, aby se až do vyhlášení rozsudku, kterým bude ukončeno řízení o kasačním opravném prostředku ve věci C-162/15 P, zdržela zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí Komise C (2006) 1766 final ze dne 3. května 2006 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (věc COMP/38.620 – Peroxid vodíku a perboritan), které by ohledně splečnosti Evonik Degussa GmbH bylo podrobnější než nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí zveřejněné v roce 2007.**

3) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.